

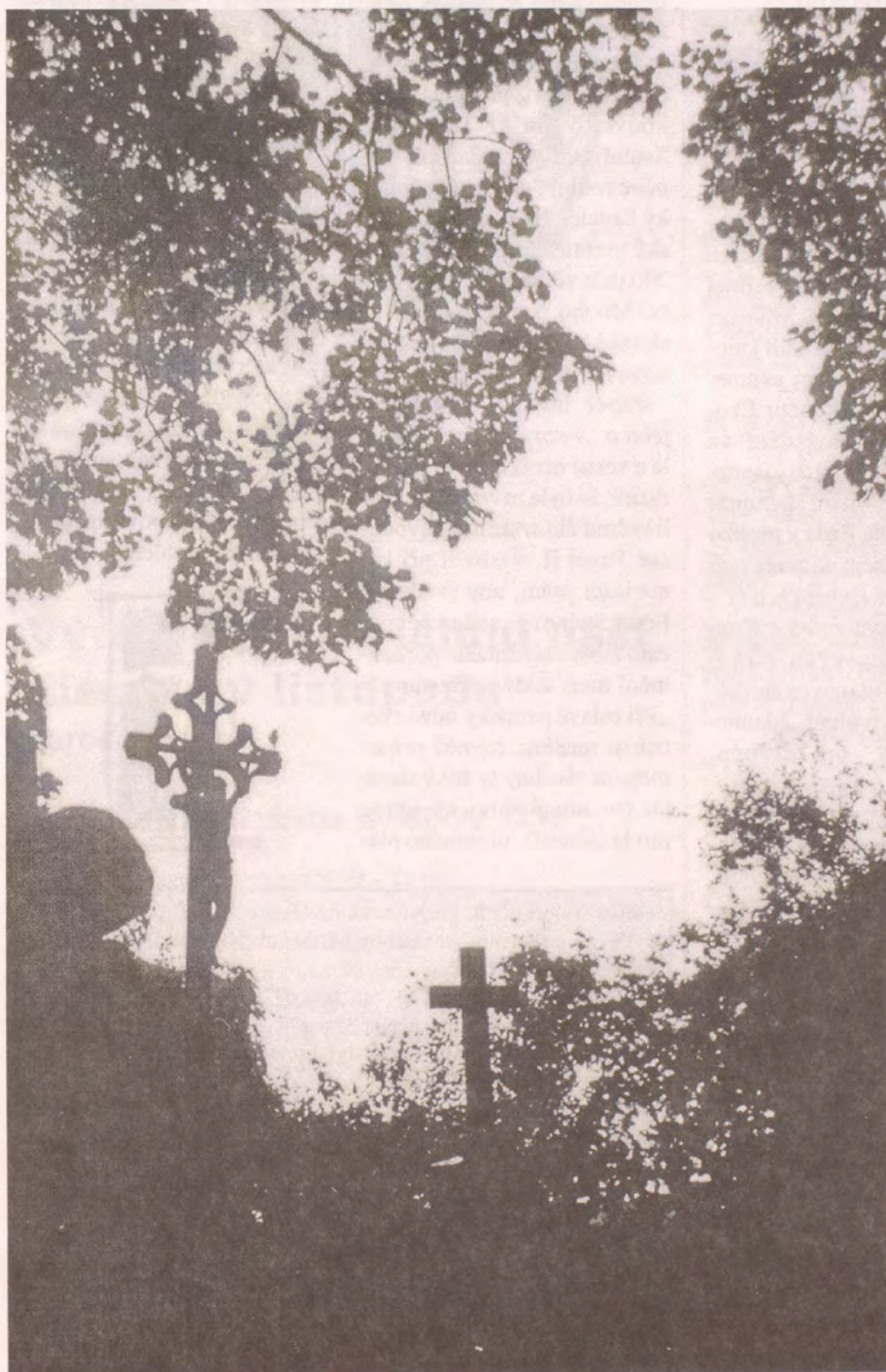
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník III / Číslo 11

listopad 1998

Cena : 8,- Kč

*Člověk je tak veliký, jak veliké je jeho vědomí Boha.
Svatost není v ničem jiném.*

(Don Bosco)

Z obsahu:

Co se svatostí?
(str.3)

Rytíři Ducha aneb
Hacienda už se
hroutí.
(str.5)

Bohoslovci na
Velehradě
(str.7)

Dvě cesty - jeden cíl
(str. 8 - 9)

Rodiče žehnají svým
dětem
(str.14)

Vstoupil na nebesa...
(str.16)

Schisma v Bulharsku překonáno

Sofie (Bulharsko)/KNA: Rozdělení bulharské ortodoxní církve je překonáno. Rozšířená synoda ortodoxní církve v Sofii, které se zúčastnilo sedm patriarchů, dosáhla při dvoudenním zasedání v Sofii usmíření (5.10.). Schismatici vedení „proti-patriarchou“ Pimenem požádali o „odpuštění“ a prohlásili, že jsou ochotni podřídit se patriarchovi Maximovi. Synoda vedená ekumenickým patriarchou z Cařihradu Bartolemejem I. prosbu o odpuštění přijala.

Schismatici biskupové byli potvrzeni ve svých funkcích a jimi udělená svěcení jsou platná. Diecéze, které jim byly v době rozkolu svěřeny, jim sice byly odňaty, ale tyto biskupové jsou titulárními biskupy a budou mít přednost při obsazování uprázdněných biskupských míst. Patriarcha Maxim zůstává podle rozhodnutí shromážděných patriarchů řádnou hlavou bulharské orto-

Proti "otrockým podmínkám"

AKČNÍ DEN PROTI „OTROCKÝM PRACOVNÍM PODMÍNKÁM NA JIHU“

Vídeň (A)/KAP: Akce proti „otrockým poměrům“ v továrnách velkých mezinárodních koncernů v Asii, Africe a latinské Americe byly ve středu pozornosti „Akčního dne vývojové politiky“ v Rakousku (2.10.). Celkem 19 členských organizací AGEZ (Pracovní společenství pro vývojovou spolupráci) upozorňovalo řadou akcí také na to, že negativní stránka globalizace postihuje i obyvatele Rakouska. Zdejší banky, pojišťovací ústavy a hospodářská odvětví, která byla dlouho považována za odolná vůči krizím, propouštějí tisíce úředníků i dělníků.

Akce se konaly v řadě rakouských měst. Ředitel „Institutu Sever-Jih“ ve Vídni přirovnal globalizaci ke „člunu bez kormidla“. Přinejmenším je kormidlo „příliš krátké na to, aby dosáhlo do vody a udalo směr“. Světové hospodářství potřebuje více než kdy jindy společné vedení - „Global Governance“, které by mělo zahrnovat nejen vlády, ale i občanské společnosti.

Biskupové chtějí více ekumenismu

Helsinky (Finsko)/KNA: Rada evropských biskupských konferencí (CCEE), jejímž předsedou je kardinál Miloslav Vlk, požaduje větší úsilí katolické církve v oblasti ekumenismu. Rok po druhém Ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci patří ekumenismus „k prioritám spolupráce“, zdůraznila Rada v prohlášení uveřejněném na závěr svého zasedání v Helsinkách (1.-4.10.). Ve spolupráci s Konferencí evropských církví (KEK) bude ustanoven společný výbor k vytvoření „Ekumenické charty“ pro Evropu. Tato charta má pak být diskutována ve všech místních církvích a na úrovni biskupských konferencí kontinentu.

V rámci plenárního zasedání CCEE, které se poprvé konalo v pravoslavném klášteře (Valamo), se hovořilo mj. o iniciativách k jubilejnímu roku 2000 a k mimořádné biskupské synodě pro Evropu, plánované na rok 1999. Dále biskupové požadovali větší angažovanost církví v oblasti ekologie. Z 33 evropských biskupských konferencí chyběli pouze zástupci Albánie, Chorvatska a Rumunska.

Svatořečení Edity Steinové

Vatikán: Papež Jan Pavel II. prohlásil za svatou německou

Židovku Editu Steinovou na náměstí svatého Petra v Římě (11.10.). Edita Steinová zemřela spolu se svou sestrou v plynových komorách koncentračního tábora Osvětim-Březinka. Svátý otec uvedl, že římskokatolická církev si bude holocaust Židů za druhé světové války připomínat každý rok 9. srpna - tj. v den výročí úmrtí karmelitánky Terezie Benedikty od Kříže, jak znělo řeholní jméno Edity Steinové.

Tato mučednice je první kanonizovanou Židovkou, která konvertovala ke katolictví. Svatořečení se zúčastnili členové rodiny, úřadující německý kancléř Helmut Kohl, polský premiér Jerzy Buzek a asi 200 tisíc věřících z celého světa. Mnoho poutníků přišlo ze slezské Vratislavi, kde se Steinová narodila.

Papež hovořil o Steinové jako o „význačné dceři Izraele a věrné dceři církve“ a zdůraznil, že byla zavražděna kvůli svému židovskému původu. Jan Pavel II. vyslovil při kanonizaci přání, aby svědectví Edith Steinové „stále upevňovalo most vzájemného porozumění mezi Židy a křesťany“. „Při oslavě památky nové svěťice si musíme rovněž připomenout všechny ty roky shoahu (= novohebrejský výraz pro holocaust), ukrutného plá-

nu na vyhlazení celého národa, který stál životy miliónů židovských bratří a sester,“ prohlásil papež.

Vatikán žádá prominutí dluhů

Vatikán (KNA): Prominutí dluhů ze strany bohatých národů vůči nejchudším zemím požaduje Vatikán u příležitosti nového tisíciletí. Papežská rada pro spravedlnost a mír uveřejnila (2.10.) v tomto duchu výzvu Světové bance a Mezinárodnímu měnovému fondu k jejich schůzce ve Washingtonu.

V textu je kladně hodnocena dosavadní iniciativa mezinárodních finančních institucí k řešení krize zadluženosti v některých zemích. Tato oblast vyžaduje další podporu, zejména se strany bohatých národů. Ve výzvě se rovněž zdůrazňuje, že bída nejchudších zemí nemá být považována za druhořadý problém.

Zdслава - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,
Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz
Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz
Řídí redakční rada, zástupce šéfredaktora P.Mgr.Michal Podzimek.
Grafická spolupráce: Jan Hrubý
Fotografie: Mr. Pavel Kusala a Mr. Vojtěch Dařbuján - Jablonec
Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.
Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva
Registrace: MK ČR 7397
ISSN 1211-3042
Ročník III., číslo 11
Datum vydání: 8.11.1998
(uzávěrka příštího čísla 26.11. 1998)
Cena: 8,- Kč
Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v listopadu narozeniny

8.11. Josef Koukl - biskup litoměřický - 72 let

- 2.11. P. Hladký Antonín SDB - 72 let
- 3.11. P. Jirásek František - 52 let
- 4.11. P. Kousal Karel - 79 let
- 4.11. P. Paseka Leopold - 39 let
- 4.11. P. Rajlich Jan - 44 let
- 4.11. P. Thebes Jindřich Bernhard O.Cist. - 70 let
- 4.11. P. Zedníček Miroslav - 67 let
- 5.11. P. Audy Antonín - 56 let
- 6.11. P. Horák Werner - 54 let
- 8.11. P. Hlouch Václav - 65 let
- 14.11. P. Kubíček Petr - 36 let
- 17.11. P. Čuřík Jaroslav SDB - 77 let
- 18.11. P. Prey Rudolf - 59 let
- 23.11. P. Sluka Vladimír - 73 let

výročí svěcení

- 2.11. P. Rösch Werner - 13 let
- 3.11. P. Košmidek Antoni - 3 roky
- 4.11. P. Pospíšil František SDB - 36 let
- 4.11. P. Rajlich Jan - 15 let
- 9.11. P. Raban Miloš - 13 let

Duchovní slovo

Co se svatostí?

- Slovu svatý se mnozí posmívají, jiní mají ze svatosti strach jako z jakési deformace. Jedni věřící považují svatost za nedostupný ideál, druzí o ní mnohdy sice hovoří, ale nerozumí.
- Chce se nám vůbec spolu se svatými a anděly hledět celou věčnost na Boží tvář? Nehrozí nám nekonečná nuda? Pod rouškou cesty ke svatosti mnohdy žili lidé způsobem, který musel nutně odradit člověka užívajícího zdravý selský rozum.
- Budeme-li skutečně k sobě upřímní, zjistíme, že je nám sice sympatické křesťanství a jeho způsob řešení života, potíží a otázek, ale svatost sama o sobě nám nic neříká!
- V Bibli však čteme o nesmlouvavém povolání ke svatosti: *buďte svatí, jako já jsem svatý*. Jde o básnickou nadsázku, nebo je splnění tohoto úkolu pro nás možné? Církev má výsledky - svěťce - a ne jednoho, ale miliony.
- Člověk je stvořen k obrazu Božímu, a tedy i ke svatosti. Sice ne stejné, jako u Boha, ale podobné..
- Svatost je naplněním smyslu našeho bytí, lidskostí dovedenou do maxima. Slavnost Všech svatých je slavnost každého z nás, neboť všichni jsme byli povoláni ke svatosti a to už od svého narození.
- Je to však velmi široký pojem, proto si jej musíme rozložit na prvočinitele.
- Návod nám poskytl Boží Syn, připomeňme si alespoň tři úryvky z Radostné zvěsti: *Blahoslavení chudí v duchu...* (Mt 5,3-12); *cokoli jste učinili jednomu z mých nejposlednějších...* (Mt 25,35-40); *prodej vše, co máš, rozdej chudým a následuj Mne* (Mt 19,21).
- Přes různost cest ke svatosti lze nalézt jednoho jejich společného jmenovatele - lásku. Apoštol Pavel o ní nádherně zpívá svědectví, pramenící z jeho vlastního srdce: *Láska je trpělivá...* (1Kor 13,1-13).
- Přítomnost Boží v Církvi, ve svátostech, v duši člověka, v každém dobru... . To vše nám dává tušit, že svatost není jen konečné stadium duchovního života, ale i průběžný stav, připravenost k životu skrze Něho, s Ním a v NĚm.
- K tomu potřebujeme naslouchat nauce Církve vedoucí nás z pověření a pod záštitou Ducha svatého k dokonalosti.
- Využívat prostředků Církve, které nám jsou na této cestě ke svatosti nabízeny: sedm svátostí (neboť nadpřirozený cíl vyžaduje nadpřirozené prostředky) - křtem jsme se stali živými údy Kristova tajemného těla a stali se dětmi Božími, biřmování nás vybavuje potřebnou silou Ducha, kněžství dává moc posvěcovat duše, manželství disponuje partnery k společnému životu a k rodičovství, pokání nás smiřuje s Bohem i lidmi a pomáhá v boji s hříchem, pomazání nemocných ulehčuje v nemoci a posiluje člověka v utrpení a nakonec Eucharistie, v té se nám dává sám Původce milostí.
- Účastí na svátostech se setkáváme s Bohem a jeho zvláštní přítomnost nás proměňuje, prozařuje a naplňuje. Svými skutky lásky a naplňováním Otcovy vůle se podílíme na utváření Božího království již zde na Zemi.
- Tím, že se Boží milosti otevíráme a s ní spolupracujeme, je naše srdce, zraněné dědičným i osobním hříchem, léčeno.

Dokončení na str. 10

Misie v Lovosicích

Když v 10. století náš národ vstoupil do podvědomí ostatních národů, byli k nám povoláni misionáři z jižních slovanských zemí, Cyril a Metoděj. Zaseli do srdcí našich předků simě slova Božího. Některé semeno padlo na úrodnou půdu a vydává dodnes bohatou úrodu, jiné padlo do trní, na skálu nebo na cestu....

Ve dvacátém století jsou různé výsledky práce prvních misionářů a mnohé oblasti našeho území se staly znovu misijním územím. Opět přicházejí k nám slovanští misionáři, tentokrát ze sousedního Polska. Špatná náboženská situace je a byla vždy v severních Čechách a není se co divit, že právě v těchto místech se setkáváme častěji s novodobými misionáři.

I v desetitisícovém městě - v Lovosicích - již přes rok působí P. Antonín Kosmidek, polský kněz, který jak sám prozradil, chtěl být misionářem v Brazílii, ale Bůh mu určil misijní působiště jinde. Farnost v Lovosicích převzal po P. Václavu Černém, který zemřel a před tím téměř dvacet let působil v tomto městě. Protože se nespokojil jen se svým misionářským působením, rozhodl se uskutečnit ještě tzv. "svaté misie", které praktikovaly před druhou světovou válkou velmi často. Jak se rozhodl, tak se stalo a na poslední týden v září letošního roku byl pozván P. Marian Nowak, kněz z Polska - Oblát Panny Marie Neposkvrněné z Klokot u Tábora, aby vedl misie. Zde by bylo třeba zamyslet se nad jednou zajímavou skutečností. Zesnulý předchodčí farář P. Václav Černý pocházel z Táborska a tam byl také uložen k věčnému odpočinku. Za svého života velmi rád a jak jen mohl, se vracel do krajin svého dětství a mládí a s velikou láskou navštěvoval Klokoty.

Vtírá se proto myšlenka, zda právě on, prosbou u Boha neprobudil u svého nástupce rozhodnutí k uskutečnění misíí právě s knězem z jeho milovaných Klokot. Měl nesmírně rád svou farnost a vždy se ze všech sil snažil pozvednout náboženský život v ní. Na co sám neměl sílu vykonat, to vykonal prostřednictvím svého nástupce.

Program misíí byl bohatý. Každý den na večerní mši sv. navazovaly promluvy a pohovory s písemnými i ústními dotazy. Též návštěvy nemocných byly v programu.

Na závěr týdne byla adorace a zpověď dětí a po mši sv. zpověď pro dospělé. Denní návštěvnost byla dobrá, kostel byl zaplněn více než se čekalo, i když volných míst bylo stále ještě dost.

V neděli 27.9.1998 byly sv. misie ukončeny slavnou primiční mší svatou polského novokněze Andrzeje Grygiela z Budyně nad Ohří. Mše svatá byla současně i poutní vzpomínkou na 50. výročí konsekrace kostela sv. Václava v Lovosicích. Přítomným, kteří tentokrát zcela zaplnili prostory kostela, udělil novokněžské požehnání. Po mši svaté byl posvěcen misijní kříž a umístěn venku na čelní straně kostela.

Je jisté na místě v těchto slavných a pro farnost významných dnech připomenout, že 10. listopadu je tomu rok, co nás navždy opustil P. Václav Černý a modlitbou mu poděkujeme za vše, co dobrého vykonal pro naši lovosickou farnost. Budeme pamatovat 4. prosince na jeho nedožitě sedmdesáté narozeniny.

M. Veselková - Lovosice

Rytíři Ducha aneb Hacienda už se hroutí

Rytíři Ducha, to je název letního tábora v Liblicích. Celkem se tu sešlo asi 45 malých dětí, navštěvujících převážně první stupeň základní školy. Tyto děti mělo na starosti asi deset "náctiletých" až "ceteletých", to vše pod záštitou dvou nejvyšších instancí manželů Viktorinových, kteří celý tábor organizovali. Střediskem této akce byla biblická fara, přezdívaná Hacienda.

Celý tábor se nesl v relativně křesťanském duchu, což neznamená, že všechny děti byly věřící. Na rozdíl od loňského roku na letošním táboře zůstávaly děti i přes noc, spalo se ve stanech. To se dětem líbilo, navozovalo to jakousi letní atmosféru. Vedoucím (sroceným v Haciendské grémium) se fakt, že tu děti přespávali, líbil také, neboť bylo možno uskutečnit famózní noční bojovou hru.

Název Rytíři Ducha byl odvozen z celotáborové hry, která celkem harmonicky postupovala vše, co jsme na táboře dělali. Pravidla hry byla vcelku jednoduchá - za dodržování Pázečího sedmera (jako například nežalovat, snažit se snášet porážky ve hře, snažit se chovat čestně) dostávaly děti od vedoucích svých skupinek (členů Haciendského grémia) hřivny. Za tři hřivny dostaly jeden talent, za tři talenty byl účastník "pasován" na "páze" a za další dostal "rytířskou stužku". Cílem hry bylo tedy dosažení "rytířského stavu", což se podařilo šesti nebo sedmi účastníkům.

Skupinek, do kterých byly děti rozděleny, bylo dohromady šest - kromě názvu (Mušketýři, Farní skřítkové, Liblicové, Stateční jezdci, Samurajové a Dobří lidé) měla každá skupinka svůj erb, pokřik a charakteristickou barvu batikovaného šátku. Na tento šátek si "pázata" přišívala odznak hodnosti - knoflík a rytíři svou zlatou stužku.

I na tomto táboře se stalo to, co je na každém táboře běžné - děti (ostatně nejen čilé, ale den ode dne čilejší) se značně zrelaxovaly, zatímco Haciendské grémium mělo čím dál větší spánkový deficit a méně invence. Přesto se, ale celkově tábor vydařil, nikomu se díky Bohu nic nestalo, všichni se díky Vitaně a mezinárodnímu kuchařskému týmu každý den dobře najedli a za rok se snad díky manželům Viktorinovým bude pořádat další, v pořadí již čtvrtý tábor v Liblicích.

Už se na Vás, děti, Vaše Haciendské grémium těší.

Václav IV. - člen grémia

Všichni mladí do Milána!

Jak jsem slíbili v minulém čísle Zdislavy, přinášíme aktuální informace o chystaném mezinárodním setkání mládeže v Miláně:

Těšíme se na setkání s mladými lidmi z celé Evropy v Itálii!

Od 28. prosince 1998 do 1. ledna 1999 se koná Evropské setkání mladých v Miláně

Evropské setkání mladých se koná vždy na přelomu roku jako zastávka na „Pouti důvěry na zemi“. Toto setkání v Miláně bude už 21. zastávkou na této pouti.

- účast na evropském setkání znamená připravit se, abych napomáhal smíření v lidské rodině. Začít mohu mezi těmi, které mám kolem sebe v každodenním životě.

- Díky přijetí v rodinách a ve farnostech můžeme hmatatelně poznat, že mír i důvěra mezi velmi rozdílnými lidmi jsou možné.

- Společné modlitby, chvíle přemýšlení a rozhovorů ve skupinkách zakotvují hledání smyslu života do společenství v Bohu.

- Setkání s těmi, kteří se ve své čtvrti nebo farnosti starají o druhé, napomáhá k tomu, aby se účastníci setkání po návratu domů nebáli převzít konkrétní odpovědnost.

Společná příprava

Evropské setkání tvoří etapu pouti důvěry, proto má vnitřní rozměr otevření se Bohu a druhým a zároveň vnější rozměr společného hledání s mladými křesťany z celé Evropy. Všichni, kdo se připravují k účasti na evropském

setkání, by se podle jednotlivých oblastí měli několikrát sejit, aby zorganizovali nejen praktickou stránku věci, ale aby hledali způsob, jak oslovit druhé a pozvat je ke společnému přemýšlení. Srdcem přípravy je modlitba. Proto je velmi důležité, aby každé setkání začínalo nebo končilo společnou modlitbou.

Při každém setkání můžeme probrat dvě nebo tři z následujících otázek:

- Co mě vede na cestu k dalším, vzdáleným křesťanům?

Jsem připraven vydat se na cestu k těm, kteří jsou blízko?

- S kým se mohu vydat na cestu? Jsou v mém okolí mladí lidé, kteří by rádi prožili společně tuto etapu „pouti důvěry“, rádi by takto zažili církev i lidský prožitek otevřenosti k druhým? Jak mohu pozvat k této pouti i další mladé lidi, kteří jsou mimo úzký okruh mých přátel a známých?

- Dokážu si někdy najít čas na chvíli ticha, abych se zamyslel, v prosté modlitbě naslouchal Bohu a uvědomil si, že „pout' důvěry“ má důsledek pro můj každodenní život?

- Pout' do Milána budeme prožívat ve vnitřní otevřenosti, vnímavosti k druhému. Jak se mohu již nyní otevřít těm, kdo mě potřebují?

- Východiskem pouti je místní společenství. Jak se už od počátku přípravy zaměřit na uchování a prohloubení vztahu k různým skupinám a místním křesťanským společenstvím?

A nyní praktické podrobnosti:

Datum konání: od pondělí 28. prosince 1998 (příjezd mezi 7.00 a 12.00 hod.) do pátku 1. ledna 1999.

Program:

Přijetí v rodinách a farnostech v Miláně a okolí. Ranní modlitba v jednotlivých městských čtvrtích, dopoledne přemýšlení ve skupinkách a setkání s těmi, kdo slouží druhým. Každý den bude společná polední a večerní modlitba pro všechny v prostorách uzpůsobených jako kostely, odpoledne křižovatky na různá témata.

Ubytování:

Bude velmi prosté a to i v rodinách; přivezte si karamatky a spacáky. Ubytování v rodinách a ve farnostech pomáhá ke sdílení, nepočítejte tedy s ubytováním zvlášť pro celé skupiny.

Ti, kdo mají mezi 17 - 30 lety a chtějí i při účasti na životě farností pomoci v pracovních týmech, při animaci setkání nebo při přípravě zpěvů k modlitbě, mohou přijet v sobotu 26. prosince mezi 8.00 a 15.00 hod. (v neděli 27. prosince nebude příjem).

Účastníci setkání si mohou vybrat ze tří možností:

- účast na životě farnosti
- skupina ticha
- pomoc v pracovních týmech, při animaci setkání nebo na přípravě zpěvů k modlitbě
- i při účasti na životě farnosti.

16-letí se mohou zúčastnit setkání pouze pod podmínkou, že budou mít zajištěn doprovod dospělých, kteří s nimi zůstanou během celého setkání; vždy jeden dospělý na šest mladistvých. Navrhujeme jim účast na životě farností od 28.

prosince (nepřijíždějte dříve). Dospělým nad 30 let navrhujeme účast na životě farností, ale také nepřijíždějte dříve než 28.12.1998. V případě, že nemůžete být ubytováni ve stejné prostých podmínkách jako mladí účastníci, vyznačte to na přihlášce.

Rodiny a postižené prosíme, aby se již během listopadu spojili se příjmem v Taizé kvůli zajištění vhodného ubytování.

Podíl na nákladech: Částka podílu na nákladech (stravování, doprava atd.) činí přibližně 45 DM. Stejnou částku uhradí účastníci, kteří přijedou 26.12.

Cesta:

Je vhodné, aby se v každé oblasti vytvořily skupiny lidí, kteří budou cestovat společně. Pokud si neorganizujete vlastní dopravu, můžete využít autobusové dopravy, kterou bude organizovat ČSAD Tišnov - Bakalari Jungmannova 754, 66601 Tišnov, Tel/fax: 0504/411110.

Hledáme kontaktní osoby ze všech oblastí české republiky, které by mohly pomoci s přípravou skupinky z jejich farností, sborů anebo místních společenství. Ti kdo by mohli pomoci anebo ti, kdo se chtějí připojit k nějaké skupině, ať se obrátí na Taize (viz níže uvedenou adresu), kde bude k dispozici seznam kontaktních osob.

Pro další informace kontaktujte:

T a i z é : t e l . : 0 0 3 3 / 385.50.30.02
 fax.: 0033/385.50.30.16
 e-mail: meetings@taize.fr
 internetová stránka:
<http://www.taize.fr>

Náhle

Při přípravě na mši svatou v sobotu večer 3. října u sestery sv. Zdislavy v Litoměřicích stížen infarktem, odvolán z času do věčnosti, zemřel P. Miroslav Tomek. Po pestrém životě, do něhož vstoupil 4. března 1924 v Senohrabech, v roce 1965 přijal kněžství Kristovo. Po životě, v němž prošel věznicemi a jejich pracovními tábory, po létech služby brazilského misionáře, duchovního správce v Rakousku a po návratu domů záslužnou správou farností Svratka v královéhradecké diecézi, uzavřel tento kněz svou životní pout v Litoměřicích jako správce kostela sv. Jakuba, jako kněz působící mezi obyvateli domova důchodců. Ti, kdo mohli, se s ním v kruhu kněžských spolubratří rozloučili při mši svatě biskupa litoměřického a arcibiskupa Karla Otčenáška ve svatojacobském kostele v pátek 9. října. Tělesné pozůstatky věrného Kristova kněze byly převezeny na hřbitov v Ladových Hrušticích, aby byly uloženy do hrobu rodičů a sestry. Tam na hřbitově ve stráni se se zemřelým rozloučil projevem díky svratecký pan farář, který přijel se svými farníky autobusem i do Litoměřic i sem do Hrusic. Hrob požehnal pan biskup Koukl, doprovázený členy litoměřické kapituly. Temné černé mraky sice hrozily slzami podzimního deště, vyčkaly však až do závěrečného pozdravu: Odpočívej v pokoji!

Josef Helikar

Čtenáři, přijďte do Ročova!

Príspevek nám zaslala pani Marie Škaloudová, která nás minule v listárně seznámila s dějinami jedné ze základních škol v Lounech. Dnes otiskujeme článek o nedalekém poutním místě.

K letošní pouti 15. srpna vydali augustiniáni u sv. Tomáše v Praze brožuru Poutní místo Dolní Ročov do profesora lounského gymnázia PhDr. Karla Mareše, ročovského patriota. Brožura je stručnou historií ročovského kláštera augustiniánského řádu. Každou poslední neděli v měsíci je zde ve 14 hodin mše svatá, kterou celebruje španělský augustinián P. Juan, který v Praze studuje germanistiku. Za rok už mluví dobře česky. O kostel pečují farníci z Loun. Někteří majitelé aut konají službu lásky a na mši sv. vozí nás mariánské cítele, jinak sem v neděli není spojení. Čtenáři, přijďte s auty také do Ročova! Obohatíte svou duši a zároveň se osvěžíte. Region "Podlesí" je krásný, lesy teď malíř podzim zdobí barevným koloritem. Je zde posvátný klid - v tomto Vallis beatæ Virginis - Údolí blahoslavené Panny. V duši cítíme: "Ty jsi nás stvořil pro sebe a naše srdce jsou nepokojná, pokud nenajdou pokoj u Tebe." (Sv. Augustin: Vyznání.)

Vznik kláštera

Dolnoročovský klášter vznikl na sklonku vlády Karla IV.. Zakladatelem kláštera pro řeholníky řádu poustevníků sv. Augustina byl nejstarší známý předek pánů z Kolovrat Albrecht. Listinou vydanou v Avignonu 1. dubna 1374 získal souhlas papeže Řehoře XI.. Albrecht pro řeholníky stanovil počet mší za dobrodince kláštera, ale také povinnost

pečo o chudé a nemocné. Dále stanovil, že veškerý majetek věnovaný klášteru zůstane v moci Kolovratů a řeholníci nemají právo jej prodat nebo zastavit. V případě neuposlechnutí stanovuje trest: "Převor a mniši mají tak dlouho sedět na zemi (tj. nikoliv u stolu), dokud nedostojí svým závazkům."

R. 1385 byl položen základní kámen ke gotickému kostelu, který byl 1380 zasvěcen Panně Marii Nanebevzaté. Téhož roku vydal Albrecht

P. Primes r. 1970 se jako důchodce vrátil do Dolního Ročova a zasloužil se o rozsáhlou opravu kostela v letech 1975-76. Po roce 1990 byl kostel s klášterem vrácen řádu sv. Augustina. Nyní je prázdný, ale připravuje se jeho využití.

Ke kostelní zdi v Ročově se přimyká malý hřbitov s pečlivě udržovanými hroby, s kterými smutně kontrastuje opuštěný hrob augustiniánů. Z posledních připomínám převora Řehoře Vaňka (1939), P. Randu a P. Maršálka a převora-provinciála V. A. Prime-

z Kolovrat zakládací listinu pro již existující klášter.

Největší zásah do kláštera přinesl rok 1950. Klášter byl zrušen, poslední převor Vojtěch A. Primes zatčen a 6 let vězněn. V promodlených prostorách konventu se ozývaly unavené kroky vězňů, pak duněly rázné kroky vojáků a od roku 1961 do 1995 zde byla psychiatrická léčebna.

se, který zemřel v roce 1981 ve věku 82 let. Působil v Ročově od r. 1925.

Toto vzpomínání je malou kytíčkou vděčnosti na jejich hrob. My naše kněze rádi kritizujeme, ale jejich hroby necháváme opuštěné...

Marie Škaloudová - Louny.

- redakčně zkráceno -

Zprávy z domova a z diecéze

ZÁVĚREČNÉ KOMUNIKÉ ZE SETKÁNÍ BOHOSLOVCŮ NA VELEHRADĚ

Velehrad: Setkání bohoslovců Střední a Východní Evropy, které bylo v 2. roce přípravy na Velké jubileum roku 2000 věnováno Duchu svatému a jeho působení v církvi se konalo na Velehradě (8.-10.10.) Účastníci shrnuli obsah přednášek, na ně navazujících diskusí, práce ve skupinách a neformálních setkání do tohoto komuniké:

1) Téma osoby Ducha svatého bylo přiblíženo z hlediska pneumatologie, katechetiky, spirituální teologie a biblistiky. Zvláštním přínosem bylo svědectví dvou ruských pravoslavných věřících o „zdola“ postupujících obrodných a ekumenických snahách v jejich církvi.

2) Společná práce ve skupinách byla zaměřena na vzájemné poznání a srovnání forem studia vybraných teologických disciplín na jednotlivých teologických fakultách. Diskutovalo se také o aktuálních otázkách těchto oborů.

3) Přínosem se také staly osobní rozhovory navazující na odborné části programu, které se týkaly formace a života v seminářích i rozdílných důrazů při studiu teologie.

Účastníci kolokvia zaslali papeži Janu Pavlu II. pozdravný telegram tohoto znění:

„Svatý otče, chtěli bychom Vás co nejsrdečněji pozdravit z posvátného Velehradu. Shromáždili jsme se zde, abychom navázali na tradici setkávání bohoslovců Východu a Západu započatou arcibiskupem Stojanem téměř před 100 lety.

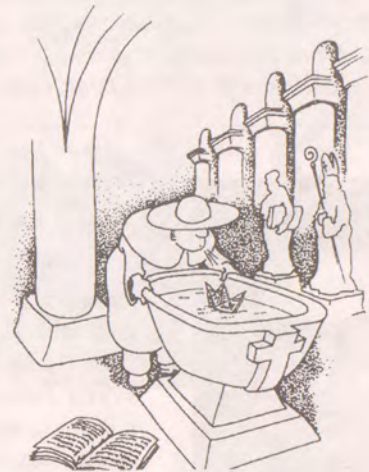
Svoji pozornost jsme zaměřili na Ducha svatého, který je tvůrcem jednoty církve. On nám pomohl vytvářet společenství modlitby a vzájemného porozumění. Během našeho setkání zazněly přednášky z různých teologických disciplín i svědectví našich ruských pravoslavných přátel. Nedílnou součástí programu byly diskuse a výměna zkušeností. Budeme z Velehradu odjíždět s vědomím, že naším úkolem je dospět k jednotnému vnímání světa, aby se naše rozdíly staly naším obohacením. Věříme, že setkání bohoslovců na Velehradě budou pokračovat ve stejném duchu jako doposud a že přispějí k prohlubování vzájemného dialogu a vytváření jednoty církve. Jsme s Vámi sjednoceni v modlitbě. Zároveň bychom Vám rádi poblahopřáli ke 20. výročí Vašeho pontifikátu. Bohoslovci české, maďarské, polské, slovenské, slovinské, ruské a ukrajinské národnosti západního i východního obřadu z kněžských seminářů.

XVIII. SETKÁNÍ MLÁDEŽE LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

Děčín: V pořadí již XVIII. setkání mládeže z diecéze Litoměřice se konalo v sobotu 10. října v kostele sv. Václava a Blažeje (Masarykovo nám.) v Děčíně od 9.30 hodin.

Mladí lidé se mj. zamýšleli nad otázkami hledání a volby životního povolání (manželství, kněžství, řeholní život). Motto setkání: „Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší“.

A ještě několik církevních "lechtivých" vtipů... dnes pro feniministky:

Velký sen...

Dvě cesty - jeden cíl.

Jak jsme na tom s počtem kněží, to jistě každý alespoň trochu praktikující křesťan naší diecéze dobře ví. Kde není pastýře, nejsou ani ovečky... Nicméně na každém úhuru je tu a tam ostrůvek zeleně, a tak i v naší diecézi byli letos dvě primice v jednom městě. Rád bych proto pozval k rozhovoru novokněze P. Milana Glasera SJ, a protože sám jsem tím druhým novoknězem, tak do otázek pro P. Milana budu vkládat i své vlastní reflexe.

P. Milan Glaser (dále MG)

se narodil 11.6.1962 v Jablonci nad Nisou, kde také po základní škole vystudoval strojní průmyslovku. Během svých inženýrských studií v Praze se seznámil s křesťanstvím, konvertoval a v osmdesátých letech začal studovat teologii. Je členem Tovaryšstva Ježíšova - jezuitů.

sátých let velká bída. Za žadným knězem jsem nešel, ani to nebylo dost dobře možné... A navíc, katolická církev byla ta poslední, u které jsem skončil. První vliv na mě měla pražská křesťanská mládež.

Řekl jsi mi ještě před začátkem rozhovoru, že jsi byl pokřtěn P. Jiřím Reinsbergem, věhlasným kazatelem a osobností Týnského chrámu na Starém Městě v Praze. Jak jsi se k němu dostal?

MG: Právě přes tu mládež. Jedna kamarádka mého přítele se znala s P. Herbstem (dnes je spirituálem v pražském semináři) a on byl tehdy bez státního souhlasu (tzn. souhlas komunistického režimu k výkonu služby duchovního - poznámka redakce). Právě on - salesián P. Herbst mne začal připravovat na křest. Potom mi dal doporučující dopis pro P. Reinsberga a tak jsem za ním šel. Když jsem řekl P. Reinsbergovi, že chci být pokřtěn, odpověděl mi: „To by mohl říct každě...“. Byl jsem touto první reakcí zaskočen, ale už jsem tahal z kapsy doporučující dopis. Když si ho přečetl, přijmul mne mezi svoje katechumeny. Takto jsem se tam tedy dostal.

PP: Já jsem vlastně žádné doporučení ani nepotřeboval. Moje rodiče byli ve své době jednou z mála katolických rodin v Jablonci, a tak jsem se v polovině stavební průmyslovky rozhodl, že to s Pánem Bohem vezmu vážně. Při výslechu STB pak jeden z vyšet-

řovatelů poprvé řekl nahlas to, co jsem už několik měsíců chtěl: „Vy určitě chcete studovat teologii!“. Prázdniny ve svém dětství a svojí pubertu jsem prožil ve stínu geniálního pastýře P. Líkaře - redemptoristy, uklizeného od komunistů v Dolní Bělé u Plzně. Stejně tak mi k mé formaci velmi pomohli otcové dominikáni z Jablonného v Podještědí a všichni, především kněží, se kterými jsem se tam setkával.

Toto je diecézní časopis a ty, spolubratře Milane, také pocházíš z této diecéze. Nezapadlo tě někdy, že právě zde bys měl být knězem?

MG: Svoje povolání jsem nikdy neměl spojené s nějakým místem, a když tak v širším smyslu - tato země, tento jazyk... misijní snahy zatím nemám, protože misie jsou právě v této zemi a to možná mnohem tvrdší. V Africe např. mají lidé všeobecně kněze velmi rádi... tady je to tvrdší.

PP: Musím popravdě napsat, že jsem se do této diecéze také příliš nehrnul, na teologii jsem se hlásil z vojny a bylo mi jedno, jak se na ni dostanu - chtěl jsem být jen knězem a navíc „když ptáčka chytají...“. Do čeho jdu jsem si uvědomil až během let a pak už by byl přestup spojen s mnoha psychologickými obtížemi. Nicméně nelituji toho, že jsem zde. Naše diecéze je takový nahý obraz skutečného stavu církve. Člověk se může alespoň na mnoha místech přesvědčit i o tom, kudy cesta nevede.

Spolubratře Milane, byl jsi a zase budeš v nejbližších letech ve službách Vatikánu. Jak se odlišuje místní italská církev od českých poměrů?

MG: V Itálii je křesťanství ještě v mnoha směrech součástí

P. Michal Podzimek (dále PP)

se narodil 18.7.1970 také v Jablonci nad Nisou. V Liberci maturoval v roce 1988 na stavební průmyslovce, poté pracoval jako stavební dělník na jablonecku a po vojenské službě začal studovat teologii v Teologickém Konviktu v Litoměřicích a na KTF-UK v Praze. Je knězem litoměřické diecéze.

O jezuitách se říká, že jsou „sedou eminencí“ - málomluvní, ale nesmírně vzdělaní, působící v církevní politice - cítíš se také tak?

MG: Myslím, že to možná platilo kdysi, ale je možné, že takové doby vůbec nebyly. Dnes tuto „funkci“ pravděpodobně převzal někdo jiný. Vzdělanost dnes není jen výsadou jezuitů. A já sám se už tak vůbec necítím.

Kdo si myslíš, že je „ten jiný“?

MG: Zdá se, že hnutí a se-

kulární instituty, vzniklé v tomto století. Ty jsou dnes plné života, mají zápal a tak dnes v církvi drží prim. Kardinál Ratzinger tvrdí, že jsou s nimi sice problémy (to však svého času byly s jezuiti taky), ale jsou životaschopné.

Dobře, nechme teorie a přejděme k osobním otázkám: Kdo měl na tebe zásadní vliv při tvé konverzi?

MG: Jsem hodně introvertní člověk a velkou část jsem si musel projít „sám“. Byl jsem v kontaktu s literaturou, ale té byla v druhé polovině osmdě-

kultury a společnosti. To je dobře. Již papežové jako Pavel VI. upozorňovali na to, jak je důležité, aby křesťanství nebylo odtrženo od společenského života. U nás - v Čechách a na Moravě, to tak neplatí. Křesťanství se váže k osobní volbě a není nositelem kultury. To však má i svojí výhodu, že zde zase oproti Itálii není tolik obsahově prázdné „tradiční zbožnosti - ze zvyku“.

Co vlastně ve Vatikánu děláš?

MG: Pracuji hlavně v přípravě vysílání Vatikánského rozhlasu v české sekci. Překládám zprávy z tiskových zdrojů, rediguji program a také texty namluvím, aby se pak v té čtvrt hodině mohli vysílat. Čtvrt hodina denně ale není moc vysílacího času.

Je to taková „práce se slovem“ - důležitý je pak přednes a porozumění pro to, co se přednáší. Někdy to je záležitost třeba jen intonace hlasu, aby byl obsah kvalitně předán.

PP: Tedy nevím, jestli to někoho bude zajímat, ale Itálie je podle mého soudu snad nejkrásnější země na světě. Přál bych našim litoměřickým biskupům, aby tam zas moh-

li začít studovat.

Jaké jsou vlastně s tebou plány dál?

MG: Zatím budu rok ve Vatikánu opět v rozhlase a potom snad budu pár let v pastoraci tady někde u nás. Potom bych měl jít zase na několik let do Vatikánského rozhlasu.

Spolubratře Milane, oba jsme se na této zemi zavázali někomu poslušností a tak musíme kráčet, podle koncepce - jistě moudré koncepce - našich ordinářů. Přesto však každý má určité představy o svém kněžském působení. Kde vidíš priority svého poslání?

MG: Zatím se to snažím hledat. Prioritou by mělo být to, co je v dokumentech Učitelského úřadu církve. Netroufám si říci, co bych teď postavil jako svojí prioritu. Spíše se řídím heslem „Všechno vyzkoušejte, dobrého se přidrže.“ Ale je mi jasné, že každý nemůže být na všechno. Ovšem každý kněz by měl umět vyjít se všemi a umět „dělat“ všechno - pracovat se starými i mladými, nemocnými...

PP: Ano to je velké umění, ani to však podle mého nejde naplnit beze zbytku. Spíše umět vyjít s těmi dobrými a kajícími a na druhé straně se nenechat zničit těmi lhostejnými nebo i zlými. Když se tak pozoruji, myslím, že moje místo je přeci jen v pastoraci a v osobních kontaktech s rodinami, mládeží... A co jsem na sobě objevil v posledních dvou letech ve službě, pak si i velmi rozumím s těmi „kostelními babičkami“, protože mezi nimi je spousta skutečných světic.

Pracuješ v rozhlase a já se spíše věnuji tisku. Jaká by měla být především úloha křesťanských médií?

MG: Média jsou takovou sekularizovanou kazatelnou, odkud se „cosi hlásá“ a není to vždy evangelium. Křesťanská média by se tedy měla především stát hlasatelem „ve službách naděje“ - musí být co nejvíce lidská - a vrchol lidskosti je právě v evangeliu. Umět šířit posvátné myšlenky mediální jazykem, to je veliké umění. Myslím, že v Itálii to několik lidí umí - např. Messori (tiskový mluvčí Vatikánu) a jiní...

Náš časopis je, soudě pod-

le počtu příspěvů, spíše „klubovou záležitostí“ než diecézní. Co si myslíš, že přinese větší zájem o diecézní časopis? Jak bys probudil čtenáře k aktivitě?

MG: Nejraději čtu rubriku „Z dopisů čtenářů“. Jsem proto, aby čtenáři měli třeba polovinu plochy v časopise. Aby se tam mohli podělit s vlastními záležitostmi. Tak se stane časopis opravdu „médiem“ - prostředníkem. A to lidi přitáhne! Když budou moci číst to, co prožívá druhý, vytvoří to v nich vědomí pospolitosti, povzbudí je to, jak žije druhý a budou rádi číst...

V tomto ohledu je mnohem lepším médiem rozhlas nebo internet, kde je kontakt s druhým užší, je tam možnost bezprostřední reakce...

PP: Ano, lidé by měli rádi číst, ale taky zpětně i psát. Někdo však musí začít. Osobně bych dal ve Zdislavě s radostí klidně tři čtvrtiny prostoru na rubriku „Dopisy v koši nekončí“. Ale on tam nikdo nenapíše. V minulém čísle jsem musel dát na tuto stránku kreslené vtipy, jinak by byla prázdná. A proto, čtenáři, pokud chcete mít časopis jako médium a ne jako jenom učebnici, pak vezměte tužku a papír. Snad i tento rozhovor ko-

nečně vyburcuje k aktivitě...

Rád bych pro svoje farnosti v budoucnu obstaral signál pro rádio Proglas, což je možné vzhledem k vysílání Proglasu přes satelit, ale internet jako křesť. médium mne zatím příliš nenadchnul, protože tzv. „diskusní skupiny“ na křesťanské téma jsou většinou jen hádáním nad slovíčky z Písma Svátého...

Otče Milane, včera při své primici jsi slyšel na svoji adresu mnoho přání, co bys chtěl na oplátku přát ty své rodné diecézi?

MG: Ani přesně neznám situaci a poměry v této diecézi a nerad bych opakoval takové ty známé věci o nedostatku kněží...

PP: To já zase znám poměry diecéze celkem dobře, a tak jsem si už odpověď na tuto otázku jasně formuloval. Jsou to prakticky dvě přání: Přeji své diecézi pastýře - to je to první přání. A to druhé, co si přeji jako bratr v ovčinci 13.000 praktikujících křesťanů této diecéze je to, abychom pili evangelium nezředěně, totiž bez příměsí "mlhy" a líbivých polopravd, za kterými stojí zjednodušování života. Nechci žít křesťanství na hliněných nohách.

Díky za rozhovor!

fotografie pořízené v průběhu rozhovoru: Pavel Kusala

ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST

Bylo-li na světě skrze nějakého člověka trochu více lásky a dobroty, trochu více světla a pravdy, měl jeho život smysl.

Alfréd Depl

V Gruzii už jezdí

Česká biblická společnost děkuje všem, za dary, kterými přispěli ve sbírce na pomoc Gruzínské biblické společnosti.

Za peníze, které jste věnovali, bylo zakoupeno terénní auto a upraveno na pojízdnou prodejnu knih. Tímto způsobem mohou dopravovat Bible a jinou křesťanskou literaturu i do odlehlých oblastí Gruzie.

Zbytek obnosu sbírky 415.416,- Kč použili a tisk gruzínské Bible pro děti.

Chceme se s Vámi podělit o radost z dopisu a fotografií, které nám poslal biskup Malkhaz Songulashvili, ředitel Gruzínské biblické společnosti.

Cítujeme z dopisu:

.... posílám slíbený dopis, abych informoval, že jsme v Německu koupili nové auto pro naše pojízdné knihkupectví (Landrover Defender 110DI) za 52 tisíc DM (975000 Kč).

Tento typ auta je vynikající pro naše podmínky. Už jsme ho použili pro distribuci. Vyjeli jsme do západní Gruzie, kde jsme rozváželi Dětskou gruzínskou Bibli, kterou jsme právě dostali.

Chtěli bychom Vám poděkovat za stědou podporu naší práce v Gruzii.

Srdečný pozdrav posílá biskup M. Songulashvili reprezentant UBS v Gruzii

B ČESKÁ
BIBLICKÁ
SPOLEČNOST

ZMĚNA ADRESY A TELEFONU
OD 29. 6. 1998

Česká biblická společnost i prodejna
je na nové adrese:

THÁKUROVA 3, 160 00 PRAHA 6 - DEJVICE
TELEFON 02/201 81 412
FAX 02/243 15 723

Dokončení duchovního slova ze str. 3

Tato proměna, Vykupitelem umožněná a Utěšitelem uskutečněná, dokáže člověka otročícího světu učinit svobodným dítětem Božím.

- Nakonec i každým shromážděním v Jeho jménu je naplněná zvláštní Boží přítomnost.

- Mnoho lidí žije zcela nenápadně, prostě, ale věrně podle Evangelia: plní si své povinnosti co nejlépe, žije nejen podle toho, co se smí nebo nesmí, ale hledá každou příležitost vykonat pro někoho něco dobrého, i kdyby to byla jen maličkost. Umí se radovat z maličkostí, nehledá hrdinství, ale jsou tito věřící hrdiny všedního dne. Maminka, která probdí celé noci u dítěte, otec do úmoru pracující, aby uživil rodinu; rodiče, kteří se zřeknou kariéry pro své dítě, hasič riskující život pro jiné; učitel, který potlačí svůj smutek a plně se věnuje výuce... To jsou také svatí mezi námi, neboť v jejich lásce je přítomen Kristus.

- Církev některé lidi svatořečí. To v případě, když životní příběh dotyčného je vyjimečný, když si můžeme vzít inspiraci a poučení. Tím totiž si ušetříme znovuobjevování něčeho, co už druzí poznali, můžeme se povzbudit, dodat si odvahy. Nebo tehdy, když někdo pro víru položí život, nebo když na přímluvu dotyčného se dějí i zázraky - neboť z toho poznáváme, že jsou již u Cíle.

- A v neposlední řadě tak Církev děkuje Otcovi za ty, kteří již poznali a prožívají Otcovu lásku naplno - radujeme se s radujícími...

- Slavnost Všech svatých nám tedy připomíná, proč tady vlastně jsme, proč žijeme, jak svého štěstí - toho skutečného, nezničitelného, nezcizitelného, věčného - dosáhnout. Je připomínkou nikdy neodvolaného, ale naopak stále potvrzovaného Božího slibu: *Jdu, abych vám připravil místo.*

P. Viliam Matějka - Česká Lípa

Budte svatí...

Už v době, kdy jsem byla mladé děvče, vždycky mi bylo moc milé, že na začátku listopadu jdou právě hned za sebou svátek Všech svatých a památka na všechny věrné zemřelé. Jako by všichni svatí v nebi připomínali všem křesťanům, že nebe je otevřené pro ty, kdo odcházejí ze světa čistí, kdo svůj život prožívali s láskou k druhým... Ještě silněji jsem si uvědomila sepětí těchto dvou dnů, když mi zemřela maličká dcerka - a my jsme pak slavili 1. listopad jako její svátek, kdy už může se všemi svatými zpívat Pánu své Sláva na výsostech Bohu. A tato radost nám pomáhala překrýt i druhý den listopadový, kdy jsme vzpomínali na její odchod...

Myslím, že by bylo dobré, kdyby nám stále tyto dva listopadové dny připomínaly, že než odejdeme k Otci jako ti naši blízcí, s nimiž jsme se už museli rozloučit, že je naším prvním posláním být svatí. Kristus to řekl bezpodmínečně a naprosto jasně: „Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec...“ (Mt 5,48)

Možná, že taky znáte slova Thomase Mertona ze jeho knihy Hora sedmi stupňů: „Všechno, co je zapotřebí, aby byl člověk svatý, je chtít být svatý. Nebo snad nevěříš, že Bůh z tebe udělá to, k čemu tě povolal, když budeš souhlasit s tím, aby to udělal?“ Zní to velice optimisticky a povzbudivě, nemyslíte? Jde jen o to, abychom si to opravdu uvědomili. Chceme být svatí? Chceme to opravdu každý den? Jde nám skutečně o to, aby byl svatý každý z nás - svatá matka, svatý otec rodiny, svatý student i uklízečka, svatý pracovník u počítače i prodáváčka, svatý lékař nebo zdravotní sestra apod... tak jak jsme přijali svůj úkol, svoje poslán

v rodině i zaměstnání a ve společnosti vůbec...

Chci tedy být opravdu svatý? Beru to vážně? Věřím, že když budu souhlasit s Boží výzvou ke svatosti, že mě Bůh udělá svatým?

Na letním táboře Radost se večer každý den vedoucí modlili letos v Roce Ducha svatého slovy Karla Rahnera: „Věřím, že Duch svatý může odbourat moje předsudky, že může změnit moje špatné návyky, že může překonat lhostejnost, že mi může dávat v lásce fantazii, že mi může dávat odvahu k dobrému, že mě může zbavit pocitu méněcennosti...“

Každý z nás by se mohl modlit podobně. Měli bychom taky pevně věřit tomu, že Duch Boží může být skutečně naším pomocníkem v našem úsilí o dokonalost, že nám může pomoci překonávat to, co je naší největší slabostí, co nám brání na cestě ke svatosti... Měli bychom toho využít v tomto Roce Ducha svatého.

Aby On nás především učil milovat skutečně účinným nesebeckým způsobem.

„K tomu, abychom se stali svatými, nepotřebujeme mnoho času, ale je k tomu zapotřebí mnoho lásky,“ řekl kdosi moudrý. A my se o tom můžeme denně přesvědčovat, když si stěžujeme na nedostatky času. S pomocí Ducha svatého bychom se tomu měli učit každý obyčejný všední den... V péči o domácnost, ve styku s druhými, ve svém povolání, při vyřizování korespondence i při zábavě nebo sportu, na ulici i ve společnosti, při všem, co nám každý obyčejný den přináší... Tam právě se musíme osvědčit...!

Takže s pomocí Ducha svatého snažme se o dokonalost, o svatost podle toho, jak si to Pán u nás představuje.

Anežka Zdislava

Křižovníci s červenou hvězdou se vracejí do Litoměřic

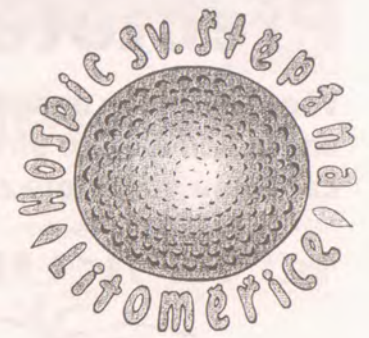
Jak již bylo sděleno v minulém čísle Zdislavy, členem našeho Sdružení o založení a podporu hospice Litoměřicích se stal Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou. Tento řád v daleké minulosti působil i Litoměřicích:

Historie

„Na počátku 13. století stával v Litoměřicích na jižní straně města - avšak mimo jeho hradby - na místě pozdějšího jezuitského semináře a gymnázia kostelík P. Marie. Není známo, kdy byl postaven. Nenápadná deska ve zdi vlevo vedle schodů ze Staré mostecké ulice do ulice Jezuitské připomíná ještě dnes místo, kde tento kostelík stával. Roku 1257, nebo snad o něco dříve, byl předán řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Tento církevní řád, založený sv. Anežkou (1205 - 1282), dcerou Přemysla Otakara I., věnoval se péči o chudé, nemocné a pocestné a zřídil v Litoměřicích u kostelíka P. Marie snad již roku 1257 špitál.“

Tehdejší špitál samozřejmě nebyl nemocnicí. Byl to vlastně útulek pro chudé pocestné, choré a zmrzačené, pro poutníky a ovšem pobývali zde i podvodníci, využívající cizí dobročinnosti. Péče o nemocné spočívala jen z nepatrné části v mírnění tělesných bolestí či ošetřování ran. Většinou se špitál spokojil s tím, že poskytl střechu nad hlavou, trochu jídla a duchovní útěchu v připojeném kostele.

Litoměřický špitál byl také takovým útulkem a stál, jak již bylo řečeno, mimo hradby města. Měšťané se ho štítili a při rozšiřování hradeb jej dlou-

ho nepojmuli do města. Ještě roku 1328 je špitál mimo hradby a historikové soudí, že roku 1421 byl snad přece jen už hradbami chráněn. Usuzují tak podle toho, že nikde není známky, že by byl husity při obléhání města zničen. Dne 21. srpna 1355 potvrzuje Karel IV. řádu křižovníků mimo jiný majetek též mariánský kostelík a špitál v Litoměřicích. Teprve začátkem 16. století (rok není znám) přešel špitál z majetku křižovníků do majetku obce a stal se měšťanským špitálem.

Kdy byla budova starého špitálu a pozdější koleje zbořena, není známo. Na jejím místě (v dnešní Jezuitské ulici) byl roku 1738 vystavěn jezuitský seminář a gymnasium (působil v něm např. Josef Jungmann po 16 let). Budova značně poškozená leteckým náletem v poslední den 2. světové války byla v roce 1956 zbořena. Citováno z knihy: J. Macek, E. Wondrák, Z historie zdravotnictví na Litoměřicku)

O historii bývalé porodnice, která bude rekonstruována na hospic se zmíníme v některém příštím čísle Zdislavy.

Závěrem několik informací:

Na výstavě obrazů v Praze bylo vybráno kolem 150 000,- Kč. Všem dárcům děkujeme.

Na účtu bylo k 30.9.98 celkem 384 164,57,- Kč.

Schůze členů našeho Sdružení se bude konat 17.11.98 v 16,30 hodin na konsistoři v Litoměřicích.

Dómské nám. 9. Pozvánky členům posíláme .

Mudr. František Pražák

Přečtěte si...

Všechny knihy uvedené v recenzích a anotacích na této straně našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ

IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

Franco Cardini: František z Assisi

Ve své odborně fundované monografii zasazuje autor postavu populárního světce dobového kontextu, všímá si podrobněji hospodářských, politických i náboženských poměrů ve středověké Itálii. Uvádí na správnou míru různé zkreslené představy o sv. Františku, které se často vyskytují v jeho životopisech, jichž vyšlo za těch sedm století velké množství. Na základě dostupných pramenů ukazuje čtenáři sv. Františka jako mladíka veselé povahy, štědrého až na hranici marnotratnosti, poněkud výstředního, snažícího se být pokud možno středem pozornosti, který sní o hrdinství a rytířské slávě, jak krok za krokem veden k hrdinství, které spočívá ve vítězství nad sebou samým. K jeho proměně dochází, když objevuje opravdovost a konkrétnost Kristova poselství obsaženého v evangeliu a rozhodne se uskutečňovat evangelium jako model života. V autorově podání se objevuje František jako člověk, kterému je často zima, který má hlad, obavy a strach. Autor dokládá, že radost a pokoj, které s oblibou spojujeme s Františkovým životem,

jsou ve skutečnosti výsledkem každodenního tvrdého zápasu.

Přeložil: V. Pavlík
231 stran
vydal: Vyšehrad a Zvon
cena 148,- Kč

Helmut Weber: Všeobecná morální teologie

Praktická příručka, která přehledně a srozumitelně informuje o obsahu morální teologie.

Českému čtenáři se touto knihou dostává do rukou první skutečně pokoncilní učebnice morální teologie. Autor, který tento obor přednáší v Trevíru, se zde pokouší o syntézu současného stavu vývoje, který nastartoval II. vatikánský koncil. V době, kdy morální teologie stojí v mnohostranném dialogu s profánními vědami, nachází se v období proměny, objevují se názory a postoje, objevují se názory a postoje značně vzdálené od dosud běžně tradovaných, je to jistě úkol velmi nesnadný. Záměrem autora není nabídnout čtenáři integrující podání, které by vyčerpávajícím způsobem zahrnuje všechny současné diskuse a podněty. Spíše dává zá-

kladní informace k řadě témat, která platí pro křesťanskou etiku jako podstatná a tvoří základní obsah toho, co se běžně rozumí všeobecnou morální teologií. Autor se přitom vyhnul všem jednostrannostem, podrobuje věcné kritice i různé současné etické názory. Důsledně se snaží o teologické podání látky, o objasnění historické dimenze a přihlíží k vývoji a obsahu církevních tradic. Usiluje však především o morální teologii orientovanou důsledně biblicky. Kniha je určena v první řadě čtenářům, kteří se s tímto oborem seznamují poprvé a chtějí získat důkladnější poznání katolické morální teologie. Autor proto klade důraz na didaktickou formu, přesné členění a rozvržení jednotlivých témat. Kniha je napsána srozumitelným a živým jazykem.

Autor referuje souhrnně o všech sporných otázkách a

různých způsobech jejich řešení, připomíná však také dřívější tradiční církevní odpovědi a podrobně je analyzuje, dospívá přitom ke zjištění, že mnohé z tradiční, např. scholastické teologie, má svou platnost i dnes. Svá pojednání o jednotlivých tématech etiky opírá vždy o výpovědi bible. Celé téma pojednává srozumitelným, živým jazykem, aniž by celou problematiku zjednodušoval. Vychází přitom z poznatků moderní antropologie, psychologie a sociologie, vyjadřuje se objektivně a kriticky k řešení etické problematiky u význačných novodobých filozofů, např. S. Freuda, C.G. Junga a A. Adlera. Ukazuje, jak je možno v dnešní kulturní situaci dospět k novému porozumění viny a hříchu.

Kniha má 366 stran a je prodávána za cenu 270,- Kč

NÁSTĚNNÉ BIBLICKÉ MAPY

B ČESKÁ
BIBLICKÁ
SPOLEČNOST

Soukenická 15, 110 00 Praha 4
Tel: 02/231 64 62 Fax: 02/231 72 06

- Připravujeme vydání souboru dvanácti nástěnných map formátu (70 x 100 cm), které se týkají starozákonní i novozákonní doby a prvotní církve.
- Jedná se o barevné mapy na křídlovém papíru, které budou vhodnou pomůckou při studiu, výuce náboženství i pro zájemce o biblickou tematiku. Jednotlivé mapy umožní čtenářům Bible lépe se orientovat a zařadit biblické události do míst, kde se odehrály.
- Mapy v angličtině vydalo jeruzalémské nakladatelství Carta. Překlad zeměpisných termínů byl provázen s největší pečlivostí za využití všech dostupných současných poznatků.

Jednotlivé mapy:

1. KULTURA A OBCHOD STAROVĚKÉHO PŘEDNÍHO VÝCHODU
2. PŘEDNÍ VÝCHOD VE DRUHÉM TISÍCLETÍ PŘ. KR. (+ plánek města Mari)
3. PŘEDNÍ VÝCHOD V PRVNÍM TISÍCLETÍ PŘ. KR. (+ plánek Babylonu)
4. PŘÍCHOD IZRAELE DŮ PALESTINY (+ putování pouští)
5. KRÁLOVSTVÍ DÁVIDOVO A ŠALOMOUNOVO (+ plánek Megida)
6. KRÁLOVSTVÍ JUDSKÉ A KRÁLOVSTVÍ SEVERNÍHO IZRAELE (+ plánek Jeruzaléma ve starozákonní době)
7. PALESTINA V DOBĚ ŘECKÉ A ŘÍMSKÉ (+ plánek Jeruzaléma v době Hasmonaeovců)
8. PALESTINA V DOBĚ JEŽÍŠOVĚ (+ plánek Jeruzaléma v novozákonní době)
9. CESTY APOŠTOLŮ (+ plánek Cesareje Primažské)
10. ŠÍŘENÍ PRVOTNÍ CÍRKVE (+ misijní cesty apoštola Pavla)
11. PALESTINA VE STAROZÁKONNÍ DOBĚ
12. PALESTINA V NOVOZÁKONNÍ DOBĚ

NOVINKA

Rodiče žehnají svým dětem

Každé požehnání je především chválou Boha a prosbou o jeho dary. Tvoří je však také přímiluva církve, aby lidé mohli užívat božích darů v duchu evangelia. Proto církev uděluje požehnání tak, že vzývá Ježíšovo jméno a obvykle přitom dělá znamení Kristova Kříže.

Některá požehnání mají trvalý dosah. Mají, například, zasvětit určité osoby Bohu (biskupovo požehnání laiků pro službu lektora, akolyty, katechety apod.) či určitá místa a předměty pro bohoslužebné účely (od zasvěcení kostela až po žehnání drobných předmětů náboženské úcty).

Každé požehnání je vždy spojeno s vykonáváním Kristova kněžství. Z toho vyplývá především právo a povinnost biskupa a kněží konat ta požehnání, která se týkají toho společenství, kterému slouží (diecéze, farnosti). Podle úsudku místního ordináře mohou určitá žehnání udělovat i akolyté a lektoři.

Žehnání laiků

Nám v této krátké úvaze půjde o žehnání, která mohou jménem církve udělovat křesťanští laici, muži i ženy, a to vzhledem ke společnému kněžství, které získali křtem a biřmováním. Tato možnost je dána tím, že vykonávají v církvi určitou mimořádnou službu nebo z důvodu vlastního postavení v rodině. Stručně řečeno: Křesťanští rodiče - otec i matka - mají nezadatelné právo jménem svým i jménem církve žehnat svým dětem.

Je to pochopitelné, protože církev si přeje, aby nejen duchovní síla svátostí, ale i do rodin svátostin pronikalo do všech oblastí lidského života a projevovalo se v rodině

i v životě osobním, v kostele i v soukromé modlitbě, v prostředí našich obydlí, ve škole i na pracovištích. Všechna žehnání mají vždy a za všech okolností chválit Boha, dárce všech dobrých darů a vést nás k tomu, abychom si uvědomovali svou vděčnost ve vztahu k Pánu a svou vlastní odpovědnost za správné užívání toho, co nám bylo Pánem svěřeno. Tedy i žehnáním proniká Duch Boží do rozmanitých skutečností našeho lidského života a inspiruje nás k hlubší zbožnosti a lepšímu pochopení smyslu vlastního života.

Po znamení kříže následuje pozdrav:

Chvalme našeho nebeského Otce, neboť On nás všechny přijal za své děti.

Odp.: Amen.

Jeden z rodičů říká těmito nebo podobnými slovy:

Přijali jsme tě jako dar Boží. Chceme ti vyprosit jeho požehnání. Ať se staneš tím, čím tě Bůh chce mít. Ať vždy děláš radost jemu i nám, a jako křesťan dáváš všem dobrý příklad.

Pokud nejsou přítomni rodiče:

Všichni patříme do velké rodiny Božích dětí. Bůh se o nás stará. Nikdy nezapomeň na to, že tě má rád a jedne podle toho. A slova Pisma svatého, která si nyní přečteme, mají nás povzbudit k tomu, abychom Pánu Bohu radostně sloužili.

ČTENÍ BOŽÍHO SLOVA

Mt 19,13-15

Po tom následují přímiluvy, modlitba Otce náš... a toto žehnání:

ŽEHNACÍ MODLITBA

Nebeský Otče, chválíme tě a děkujeme ti, že jsi nám dal našeho (naši) N. (naše děti N. N.)

Pomáhej mu (jí, jim) žít tak, aby se ti ve všem líbil (-a, -y).

Chraň ho (ji, je) od všeho zlého a dej mu (jí, jim) své požehnání.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Odp.: Amen.

Rodiče žehnají dítě křížem na čele:

Ať tě chrání od všeho zlého všemohoucí Bůh, Otec i Syn

✠ i Duch svatý.

Odp.: Amen.

me se postupně s těmi nejpotřebnějšími. K nim patří především ta žehnání, která jsou vyhrazena křesťanským rodičům.

Potřebujeme k tomu vhodné prostředí, klid a dobrou vůli konat to, co koná církev, když žehná. Postupujeme tedy podle "Benedikcionálu" - text tohoto žehnání je pod tímto textem k dispozici:

Potřebujeme k tomu vhodné prostředí, klid a dobrou vůli konat to, co koná církev, když žehná. Postupujeme tedy podle "Benedikcionálu" - text tohoto žehnání je pod tímto textem k dispozici:

Potřebujeme k tomu vhodné prostředí, klid a dobrou vůli konat to, co koná církev, když žehná. Postupujeme tedy podle "Benedikcionálu" - text tohoto žehnání je pod tímto textem k dispozici:

Ing. Vilém Vraný, jáhen

Dny Bible - Bible pro Turecko

říjen - prosinec

Turecko je muslimskou zemí, ve které je asi 130 000 křesťanů. Jsou z několika denominací a žijí převážně ve větších městech (více informací v bulletinu ČBS 2/98). Přesto se jedná o zemi, kde se křesťanství šířilo již v 1. století. Galácie a Efez (dnešní Izmir) jsou místa drahá a známá každému čtenáři Bible.

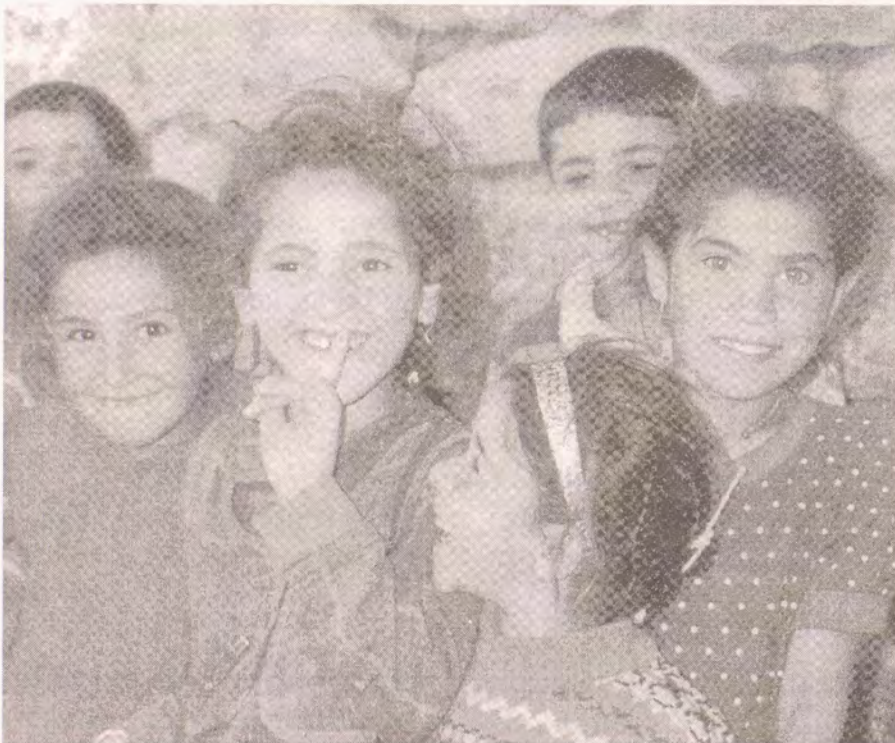
V průběhu století procházeli křesťané v Turecku těžkými zkouškami. Díky Boží pomoci se tam udrželi dodnes. Církev jsou malé, ale žijí z moci evangelia a se svojí křesťanskou vírou se sdílí i s ostatními lidmi. Turecká biblická společnost spolu s dalšími misijními organizacemi a za značné finanční pomoci zahraničních církví usiluje o to, aby se Bible i v Turecku tiskla a šířila.

Při letošních dnech Bible můžeme mít svůj podíl na tom, aby se mohlo v zemi, které se část Nového zákona přímo týká, šířit slovo Boží i dnes.

Budeme vděční, když kteroukoliv neděli (či jiný den) v průběhu shora uvedených měsíců budete věnovat pozornost informacím o životě křesťanů v Turecku a uspořádáte ve své farnosti, či sboru také sbírku na pomoc a financování tisku nové turecké Bible a kurdského Nového zákona. Svou finanční pomocí a přimluvnými modlitbami se tak budete podílet na šíření evangelia v Turecku. Turecká biblická společnost dováží kurdské Nové zákony z Iráku.

Příspěvky poslejte na naši novou adresu složenkou, nebo bankovním převodem na náš nový účet u IPB, a.s. Stříbro, č.ú. 129876273/5100, variabilní symbol 400.

Za Váš aktivní zájem předem děkujeme.

Jiří Lukl

ThDr. Jiří Lukl
ředitel

Když se v zemi, v níž hlásit se ke Kristu, znamená být připraven nejen ke ztrátě zaměstnání, ale i leckdy k nekrvavému mučednictví, najdou lidé (a oni tam jsou!), kteří za těchto okolností vydávají a rozšiřují Radostnou zvěst o Boží lásce, zaslouží si nejen náš obdiv, ale i naši pomoc. Pán jistě odplatí všem, kteří mají podíl na této misijní činnosti.

Josef Koukl

Mons. ThDr. Josef Koukl
předseda výboru ČBS

Na straně 12 je uvedena nová adresa ČBS i nabídka jejich souboru biblických map. Pokud máte zájem o jejich zakoupení, můžete použít tuto objednávku:

OBJEDNÁVKA

Přihlašuji se k odběru souboru **NÁSTĚNNÉ BIBLICKÉ MAPY**
(12 nástěnných map, brožura a kartonová krabice)

Objednáváme kusů souboru **NÁSTĚNNÝCH BIBLICKÝCH MAP**

Jméno, příjmení (firma)

Ulice, číslo PSČ a místo

Telefon:..... Datum a Podpis

zašlete na dobírku vyzvednu osobně

Potvrďte způsob odběru a zašlete na adresu: Česká biblická společnost, Thákurova 3, 160 00 Praha 6
(Možnost objednávky také telefonem č. 02/20 181 412 nebo faxem 02/24 315 723)

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Vážený otče Josefe,
dne 19. září 1993 jsem v živých slovech v rozhlasu slyšel slova: Pochválit člověka, jeho práci, jeho dobrotu neodkládáme. Čas pracuje proti nám."

Za dobu existence našeho diecézního měsíčníku jsem Vám chtěl osobně několikrát poděkovat za Vaše články plné poezie. Při katechetickém kurzu jsem několikrát zvonil u Vašeho bytu na Dómském náměstí. Ale marně.

Po přečtení Vašeho příspěvku "Jan Zahradníček a jeho báseň Poslední růže" jsem se rozhodl pro poděkování formou otevřeného dopisu. Ostatně, není co skrývat v našem rodinném měsíčníku "Zdislava".

Možná netušíte, jaký jste byl pro mne vzor kněze, když jste po vysvěcení několikrát sloužil mši svatou v arciděkanském kostele v Mladé Boleslavi. Přišel jste do sakristie a vaše první kroky směřovaly pod kříž nad klekátkem. To jste ještě netušil, že tento kříž bolesti a utrpení ponese z litoměřické věznice, přes Pankrác, Jáchymov a Mírov. Pod křížem jste ale zároveň těžil energii pro časy příští.

Básník Karel Toman v jedné své básni napsal: Všem, kdo pevně věří, vždycky se v dále spásné jitro šefí."

Opět jste se vrátil do našeho města a jako dělník oblékal montérky v provozu boleslavské automobilky. Setkávali jsme se často na večerních mších svatých v klášterním kostele, které sloužil poslední provinciál piaristického řádu v Mladé Boleslavi P. Cyril Žampach. My dva jsme mu byli u oltáře průvodci. Podanou rukou, když sestupoval po stupních oltářních, jsme mu umožňovali mše svaté sloužit. Vy jste sloužil vašemu spolubratru.

Z vaší nastřádané duchovní energie mají užitek Vaši posluchači i čtenáři našeho časopisu. Svými články ve Zdislavě jako byste naplňoval Zahradníčkovu vroucí přání vyslovené v jeho básni "To, od tebe, člověče", kde v závěru autor říká: "To, od tebe, člověče, na mučidlech zmáhán - selháváš tisíckrát, od Tebe spíš - od Tebe čekají, že zdvihneš srdce kahan - a světlem, které dostalo, všechny ozáříš."

V mládí jsem netušil Váš velký a hlu-

boký zájem o poezii až jednou u nás doma jste mi objevil Vladimíra Holana. Dodnes čekám ve Zdislavě portrét tohoto básníka z vašeho pera.

Čtenáři ať mi odpustí, že jsem se osobními vzpomínkami možná trochu odchýlil od původního záměru poděkovat. Dík za světlo vaší kněžské osobnosti, za světlo kahanu, kterým vydáváte svědectví o básnících, ale i osobnostech naší diecéze. Ať máte ještě hodně energie a ať světlo Vašich slov nám dlouho svítí ze "Zdislavy".

K tomu Vám, otče Josefe Helikare, vyprošuje Boží požehnání Váš vděčný čtenář

František Němeček

Hymnus Nebeskému Otci

Bud' veleben z nejhlubších hlubin,
z nejvyšších výšin uctíván.
Z nekonečna ať znějí Tvé chvály,
že jediný jsi věčný Pán.

Vesmírem jak obrovské lodi,
poslušně plují planety.
Tvá všemocná vůle je vodí,
rozkaz jim dáváš jenom Ty.

Hukot vichrů hymnu Ti zpívá,
tichý vánek šeptá Tvou čest.
Každý den Tvé království vítá,
světla a ohně září z Tvých cest.

Miliony hvězd tančí své reje,
obloha děšť a sníh seje,
hrom a blesk hlásá Tvou moc,
ticho a klid přináší noc.

Všechno tvorstvo k Tobě vzhlíží
ve dne i když noc se blíží,
jejich sbor Ti díky zpívá,
pak pod Tvou stráží sladce dřímá.

Všeho světa Pán a Vládce,
všechno i sebe lidem dal,
by v Něm člověk poznal Otce
a nade vše Ho miloval.

Přijď, Otče, volám jako v dále,
i já toužím po Tvé lásce.
Jsi můj Stvořitel, Otec, Pán,
Má nejvyšší touha, kterou mám.

Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího...

V předvečer svého utrpení těšil Ježíš apoštoly slovy: "Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím - přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otcí; neboť Otec je větší než já." (J 14,27-28) Události, které vzápětí následovaly ukázaly, jak velice tuto útěchu apoštolé potřebovali.

Cesta k Otcí vedla Ježíše z večeradla na Olivovou horu, kde byl zajat. Odtud, po mnohých tělesných a duševních útrapách, na Kalvárii, na níž byl jako nevinný a neposkvřený Beránek obětován, aby svět poznal, že miluje Otce a jedná jak mu přikázal. (Srv. J 14,31)

Po zmrtvýchvstání

Bolest a úzkost při umírání na kříži byly třetího dne vystřídány radostí při opětném shledání s učedníky. Apoštolé hleděli s úžasem, a zpočátku i s pochybnostmi, na Kristovo oslavené tělo, obdařené od okamžiku zmrtvýchvstání novými nadpřirozenými vlastnostmi. Brzy ale poznali a uvěřili, že je to opravdu jejich Mistr a Pán. Během čtyřiceti dní, v nichž se jim Ježíš důvěrně zjevoval, dokonce s nimi jedl, pil a učil je mnohému o Božím království, zůstala však jeho skutečná sláva stále zahalena vnějšími rysy obyčejného lidství.

Poslední zjevení, k němuž došlo na Olivové hoře, muselo proto končit nezvratným vstupem jeho lidství do božské slávy, symbolizované oblakem a nebem, kde od té doby Ježíš Kristus sedí po Boží pravici. (srv. KKC 659) Autor Skutků apoštolů nám tuto historickou událost, zcela přesahující naši životní zkušenost,

zachytil slovy: "Byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde tak, jak jste ho viděli odcházet." (Sk 1,9-11)

Ježíšovo nanebevstoupení

není nějaký "let do vesmíru", ale přechod z jednoho způsobu života do druhého, nám zatím zcela neznámého. Nebe jako pole výzkumů astronomů a astronautů a nebe, ve kterém Bůh shromažďuje své vyvolené, jsou totiž dvě zásadně odlišné věci. Bible jednoznačně odlišuje nebe jako fyzikální jev, stejné přirozenosti jako země a nebe Boží, "nebe, které není nad zemí". To ale neznamená, že bychom si pomocí hmotného nebe nemohli přiblížit tajemství duchovního nebe. Z praxe víme, že pozorování velkolepého, nevysvětlitelného a impozantního hvězdného nebe nás může přivést k větší touze poznat toho, který stojí nade vším a nahlédnout do jeho "příbytku". I když víme, že Bůh jako pouhý duch nepotřebuje žádný

trojrozměrný prostor, přesto někdy říkáme, že bydlí v nebi nad námi: "Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal však lidem." (Žalm 15,16). Výrazem "vstoupil na nebesa" vyjadřujeme proto skutečnost, že Ježíš vstoupil do nejintenzivnějšího společenství s Otcem, do života, který je bez hranic a jakéhokoliv omezení.

Nanebevstoupení znamená povýšení k nejvyšší možné

vztahu k nám.

Ježíš otevřel přístup do nebe

Lidstvo ponechané svým přirozeným silám nemá přístup do "Otcova domu" (Jan 14,2), do Božího života a jeho blaženosti. Jedině Kristus mohl otevřít člověku tento přístup, aby nám dal naději, že i my, jeho údy, budeme spojeni v téže slávě tam, kam nás předešel on, jako naše Hlava a jako Prvorozený. Ježíš vstoupil do "samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha" (Žid 9,24). V nebi vykonává Kristus své kněžství bez přestání, "proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za nás přimlouval." (Žid 7,25). (srv. KKC 661-2)

Po pravici Otce

Apoštolské vyznání učí, že Ježíš Kristus nyní "sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího". Tento výraz znamená, že Ježíš se svým povýšením, které se uskutečnilo zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením, stal spoluvládce všemohoucího Otce. Od věčného Boha "byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno." (Dan 7,14) Od této chvíle se apoštolové stali svědky jeho království, které "bude bez konce". Nám tato skutečnost přináší duchovní oporu a sílu na cestě za Ježíšem, naším Králem. (srv. KKC 664)

P. Antonín Audy

důstojnosti. V nádherném hymnu o Kristu se říká: "V podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán." (Fil 2,7-11)

Povýšení

Víme, co znamená "postup v zaměstnání" anebo "povýšení". Není to nějaký pohyb nahoru. Kdo jde nahoru, kdo postupuje, dostává se do nového vztahu k druhým. Má více moci, kterou jim může být prospěšnější než dříve. Tak jedná nyní i Ježíš Kristus ve